

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa M.K., B.G., E.M., D.N., M.R. i A.J.

przeciwko M. w S. Sp. z o.o.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy
i odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 5 marca 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego

w Siedlcach z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt IV Pa 17/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od M. w S. Sp. z o.o. na rzecz M.K., B.G., E.M., D.N.,
M.R. i A.J. kwotę po 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z
ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

DS

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,
wyrokiem z 15 lutego 2024 r. (sygn. akt IV P 197/21), wydanym w sprawie z
powództwa B.G., A.J., M.K., E.M., D.N. i M.R., przeciwko M. w S.

sp. z o.o. z siedzibą w S., o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i odszkodowanie:

1. przywrócił powódkę A.J. do pracy w M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S. na poprzednich warunkach;
2. zasądził od M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S na rzecz:
 1. powódki B.G. kwotę 26.769,33 zł, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty;
 2. powódki M.K. kwotę 27.301,44 zł, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty;
 3. powódki E.M. kwotę 27.078,06 zł, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty;
 4. powódki D.N. kwotę 9.088,93 zł, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 29 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;
 5. powódki M.R. kwotę 28.231,14 zł, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty;
 6. powódki A.J. kwotę 30.245,55 zł, tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty, pod warunkiem podjęcia przez nią pracy po przywróceniu;
7. zasądził od M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S, tytułem zwrotu kosztów procesu na rzecz:
 1. powódki B.G. kwotę 5.680 zł, w tym 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty;
 2. powódki A.J. kwotę 8.976 zł, w tym 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za

- opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty;
3. powódki M.K. kwotę 7.905 zł, w tym 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty;
 4. powódki E.M. kwotę 8.100 zł, w tym 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty;
 5. powódki D.N. kwotę 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty;
 6. powódki M.R. kwotę 5.920 zł, w tym 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty;
 7. zasądził od M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S, na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Siedlcach kwotę 10.847 zł, tytułem tej części opłat od pozwów, od uiszczenia których zostały zwolnione powódki B.G., D.N. i M.R.;
 8. nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w punkcie 2: ppkt a do kwoty 8.923,11 zł, w ppkt b do kwoty 9.100,48 zł, w ppkt c do kwoty 9.359,11 zł, w ppkt d do kwoty 9.696,31 zł i w ppkt e do kwoty 9.614,85 zł.

Na skutek apelacji pozwanej spółki oraz powódki A.J., Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 18 grudnia 2024 r. (sygn. akt IV Pa 17/24):

1. oddalił w całości apelację pozwanej spółki;
2. zasądził od M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S, na rzecz powódki M.K. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za

- opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
3. zasądził od M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S, na rzecz powódki B.G. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
 4. zasądził od M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S, na rzecz powódki E.M. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
 5. zasądził od M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S, na rzecz powódki D.N. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
 6. zasądził od M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S, na rzecz powódki M.R. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
 7. zasądził od M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S, na rzecz powódki A.J. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
 8. odrzucił apelację powódki A.J.;
 9. zasądził od powódki A.J. na rzecz M. w S. sp. z o.o. z siedzibą w S kwotę 1.000 zł, tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas

od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty, a w pozostałej części odstąpił od obciążenia powódki A.J. kosztami zastępstwa procesowego pozwanego.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach, do Sądu Najwyższego wywiodła odwołująca spółka, zaskarżając wskazany judykat w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach od I do VII wyroku, tj. w zakresie oddalającym apelację pozwanej i obciążającym ją kosztami postępowania apelacyjnego, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. art. 52 § 2 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie, co skutkowało przyjęciem przez Sąd II instancji, że pozwana nie zachowała jednomiesięcznego terminu z tego przepisu do złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy, podczas gdy z całokształtu zebranego materiału dowodowego wynika, że pozwana złożyła oświadczenie w ustawowo wyznaczonym terminie;
2. art. 52 § 2 k.p. w związku z art. 8 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie art. 52 § 2 k.p. oraz niezastosowanie art. 8 k.p. i przyjęcie, że złożenie przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika nastąpiło z przekroczeniem jednomiesięcznego terminu, podczas gdy powódki swoim rażąco nagannym zachowaniem nadużyły zaufania pracodawcy i zagroziły słusznym interesom pracodawcy oraz pacjentom, w których dokumentacji dokonywały nieuprawnionych zmian, co winno skutkować przyjęciem, że nadużycie prawa skutkowało tym, że nie korzystają one z ochrony wynikającej z art. 52 § 2 k.p. (niezależnie od faktu, że pozwana konsekwentnie stoi na stanowisku, że termin ten został zachowany);
3. art. 8 k.p., poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy żądania powódek stanowią nadużycie prawa podmiotowego z uwagi na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego i społecznego gospodarczym przeznaczeniem prawa, co skutkowało uwzględnieniem powództw w kontekście rażącego, nieakceptowanego społecznie naruszenia zasad postępowania przez osoby wykonujące zawód medyczny, na których

spoczywa prawny obowiązek postępowania zgodnie z zasadami etyki zawodowej, zwłaszcza, że:

1. dokonanie antydatowanych wpisów w dokumentacji wypisanych pacjentów jest bezsporne;
2. jednym z podstawowych obowiązków powódek wykonujących zawód pielęgniarki było należyte prowadzenie dokumentacji medycznej pacjentów z poszanowaniem zasad wynikających z powszechnych i wewnętrznych regulacji;
3. naruszenie miało charakter ciężki, rozumiany jako działanie umyślne, nie zasługujące na usprawiedliwienie okolicznościami związanymi z pandemią covid-19;
4. istotnie zagrażało interesom pracodawcy w kontekście roszczeń pacjentów, jak również odpowiedzialności przed płatnikiem (NFZ), z tytułu rozbieżności w poszczególnych wersjach dokumentacji medycznej (wbrew twierdzeniom Sądu nawet realne zagrożenie interesów pracodawcy w postaci możliwości zgłoszenia zasadnych roszczeń, stanowi jeden z elementów warunkujących rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia);
5. art. 8 k.p. w związku z art. 45 § 2 zdanie pierwsze i § 3 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c., poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy w stosunku do powódki A.J. (domagającej się przywrócenia do pracy), zasadne było, co najmniej odmowne rozpoznanie żądania przywrócenia do pracy i ewentualne rozważenie zasądzenia w to miejsce odszkodowania (niezależnie od faktu, że pozwana konsekwentnie stoi na stanowisku, że powództwo podlega oddaleniu w całości), zważywszy na naruszenie zasad współżycia społecznego dyskwalifikującego możliwość dalszej współpracy;
6. niezastosowanie art. 8 k.p. w związku z treścią art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1983 r. o społecznej inspekcji pracy, w zakresie dotyczącym powódki M.K., poprzez uwzględnienie przywoływanej przez nią ochrony stosunku pracy wynikającej ze statusu społecznego inspektora pracy, w sytuacji, gdy powoływanie się na tę ochronę stoi w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i czyni tę ochronę bezskuteczną w realiach niniejszej sprawy.

W związku ze stawianymi zarzutami, skarżąca spółka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jako oczywiście uzasadnionej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Siedlcach, przy pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, względnie - w przypadku uznania zasadności skargi i stwierdzenia dopuszczalności orzeczenia, co do istoty sprawy - zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództw oraz zasądzenie na rzecz pozwanej od powódek zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca spółka wskazała, że skarga kasacyjna w przedmiotowej sprawie jest oczywiście uzasadniona, gdyż w sprawie doszło do kwalifikowanego i oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Sąd II instancji w sposób oczywisty naruszył przepisy jasne i jednoznaczne, których wykładnia i stosowanie nie budzi zdaniem skarżącej żadnych wątpliwości. Analiza zaskarżonego wyroku wskazuje *prima facie*, że Sąd Okręgowy, choć zakwalifikował działania powódek w kategorii ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, nie dokonał należytej oceny ich postępowania oraz zgłaszanych przez nie roszczeń przez pryzmat dyspozycji art. 8 k.p. Sąd zaniechał również analizy art. 8 k.p. w zestawieniu z możliwościami jakie daje Sądowi art. 477¹ k.p.c., który umożliwia przyznanie świadczenia alternatywnego wbrew woli powoda (np. przyznania odszkodowania zamiast przywrócenia do pracy - dotyczy powódki A.J.). W przekonaniu skarżącej, choć ocena sprawy przez pryzmat art. 8 k.p. jest zindywidualizowana, to ustalony stan faktyczny pozwala w świetle zasad doświadczenia życiowego na jednoznacznie negatywną ocenę żądania zgłaszanego przez powódki z perspektywy przyjętych norm społecznych i zasad właściwego postępowania. Niezależnie jednak od tego pozwana spółka konsekwentnie stoi na stanowisku, że rozwiązanie umów z powódkami nastąpiło w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się od uzyskania przez pracodawcę

dostatecznej ilości danych, umożliwiających rzetelną analizę sprawy i podjęcie decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy. Pozwana wskazała również, że przez pryzmat art. 8 k.p. miała prawo różnicowania sankcji wobec osób które dopuściły się tego rodzaju naruszenia, biorąc pod uwagę obiektywne okoliczności, takie jak zatrudnienie niektórych osób przy świadczeniach specjalistycznych, konieczne do zabezpieczenia dobra pacjenta, które niemożliwe były do powierzenia innym pracownikom, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych kryteriów związanych z dokonywanymi wpisami, czy też samą postawą prezentowaną przez poszczególne osoby w obliczu ujawnionych naruszeń. Okoliczności te zostały wyjaśnione w toku postępowania przez reprezentantów pozwanej spółki i były wyjaśniane w szeregu pism procesowych.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną powódki wniosły o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od strony przeciwnej kosztów procesu za postępowanie przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia i dalszego merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie przypomnienia wymaga, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne.

Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – przywołano więc przesłankę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie wykazała jednak rzeczywistego występowania przywołanej przez siebie przesłanki. Odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga bowiem nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza

konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171).

Skarżąca upatruje kwalifikowanego naruszenia przez Sąd II instancji przede wszystkim przepisu art. 8 k.p. – podobnie jak to miało miejsce m.in. w rozpoznawanej wcześniej sprawie o sygn. I PSK 150/26. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w kwestiach wykładni i zastosowania tego przepisu w konkretnych stanach faktycznych sprawy. Na podstawie art. 8 k.p. każde działanie albo zaniechanie może być uznane za nadużycie prawa, jeśli występuje jedna z dwóch przesłanek: obiektywna sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa lub obiektywna sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. Trzeba jednak pamiętać, że art. 8 k.p., po pierwsze, dotyczy nadużycia, a nie naruszenia prawa oraz, po drugie, odnosi się do nadużycia prawa podmiotowego, które ma naturę cywilnoprawną (w szerokim rozumieniu). Skoro hipotezą normy art. 8 k.p. objęte są przypadki nadużycia a nie obrazy prawa, to regulacja ta nie dotyczy sytuacji, gdy określony podmiot narusza przepisy prawa materialnego. Konstrukcja ta obejmuje właśnie przypadki, w których zachowanie określonego podmiotu spełnia formalnie wszystkie wymagania przewidziane przepisem prawa, natomiast z innych - pozaprawnych - względów (np. społecznych czy moralnych) zachowanie to nie zasługuje na ochronę prawną. Posłużenie się konstrukcją nadużycia prawa jest więc z założenia dopuszczalne tylko wyjątkowo i musi mieć szczególne, wyraźne uzasadnienie merytoryczne i formalne, a zwłaszcza usprawiedliwienie we w miarę skonkretyzowanych regułach, głównie o konotacji etycznej, moralnej i obyczajowej. Przepis ten, z uwagi na wyjątkowość możliwości jego zastosowania, upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony prawnej, ale wyłącznie w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy. Ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2024 r., III PSK 97/23, Legalis nr 3168618; postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2024 r., II PSK 40/23,

Legalis nr 3044656) – z taką sytuacją jednak nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 108 § 1, art. 98 § 1, 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. 2026 r., poz. 215).

DS.

[r.g.]